

LA CAMPANA DE GRACIA

ABAIX LO ABSOLUTISME.

¡A las armas ciudadanos!

Acabem de rebre una atenta comunicació de la Societat coral de Euterpe y de gran número de artistas amichs y admiradors del músich poeta Joseph A. Clavé, invitantnos pera que obrim una llista de suscripció al objecte de erigirli un artístich monument que perpetui la memoria del digníssim patrici. Ho fém molt gustosos y desde avuy queda oberta la llista de suscripció en la que se admeterá tota cantitat per petita que sia. En la semana próxima comensarém á publicar lo nom dels suscriptors y esperém que los catalans sabrán aprofitar aquesta ocasió pera demostrar las moltas y justas simpatías que s' habia conquistat en vida lo inspirat compositor.

OPORTUNITATS.

Á pochos dias la *Gaceta* publicava un decret importantíssim.

Tothom qui tinga amor á idea republicana l' haurá llegit ó bè n' haurá sentit parlar.

Era un decret que no solzament confirmava l' existencia de la República, sino que de fet establia ab carácter definitiu aquesta forma de govern.

Lo decret de que parlem conferia al Duch de la Torre la presidencia del Poder executiu de la República.

De manera que ni 'ls esforços dels alfonsins oberts com la boca de un abisme, ni las habilitats dels que aparentant voler conservar l' interinitat, tendian únicament á parar una ratera per fer tragar mes tart ó mes dejorn á la pobre Espanya al colegial de Viena, han pogut prevaleixe á la corrent de la lógica, qu' es sempre mes inflexible que 'l voler dels homes.

Ja 'ns sembla que algun federal de cor, de la fusta d' aquells que tants n' hi há en nostre partit, al veure las cosas tal com están, dirá sense reflexionar: — República y Serrano president.... *pastarada!*

Pero com que tot lo del mon mereix meditar-se, com que la primera impressió no es sempre la mes apropósit pera ser seguida á ulls cluchs y deixant en vaga á l' enteniment, de aquí que nosaltres diguem: — República y Serrano president.... ¿qué significa?

Anémho á veure.

Ningú negará que al tres de Janer va caure dessobre de nosaltres un cop, tant mes terrible, quan mes l' havian provocat ab las nostras torpesas, ab los nostres errors, ab lo nostre esperit suicida.

La presencia de unas quantas companyias de tropa bastaren perque l' Asamblea, aquest fill de la Soberania nacional que de tal modo s' havia olvidat de sa mare, aquest fill desapplicat, capritxós, y malaltís, abandonés ab lo cap baix, la vergonya á la cara y no sabém si l' arrepeniment al cor, lo puesto d' honor que 'l país l' hi havia confiat y de que ell s' havia fet indigne.

Ah! si 'ls vencedors d' aquella jornada haguessen volgut, tant era lo aniquilat de l' esperit del poble, que no 'ls hauria costat mes que declararho, pera sentar en lo trono al fill de l' última dels Borbons.

Y á pesar de tot no van ferho.

No van ferho ¿per qué?

Posat lector en lo lloch d' ells. Gira los ulls endarrera y recapacita.

Tú haurás com ells fet una revolució antidinástica; tú, per mes que siga en bè del país, haurás trencat la paraula de fidelitat dada á una reina, pronunciant contra d' ella las forsas á ta lealtat encomenadas; tu haurás sigut en concepte de la dinastia destronada un fill rebelde; y confesémho! danys com aquests no 'ls olvida l' home y menos las olvida 'l rey,

que 's créu superior als homes é investit pèl mateix Déu per representar la séva missió.

Y aquests danys que no s' olvidan y que per mes que 's vulga, no poden olvidarse perque 'ls que haurán permanescut fiels en la desgracia voldrán sempre la primacia de la séva fidelitat, no 's reparan pas per medi del arrepeniment, ni pagant los agravis inferits als favors tals que tornin las cosas al seu ser y estat.

Si aixó es cert, com ho es ¿que farías tu lector? ¿T' arrepenirías de lo fet? ¿Tornarías lo trono á la dinastia destronada pera rebre com á la millor recompensa possible que 't deixessin arreconat ab lo cap baix com donant gracias per tanta misericordia?

Si aixís ho fesses serías un tonto dels mes tous que hi haja, y com que 'ls que en aquest cas se troban podran serho tot menos tontos, vet' aquí esplicat perque 'l seu interés los imposa fatalment la adopció de la forma republicana.

Are algun altre federal de cor dirá: — ¿Pero que podrá ser la Republicana gobernada per uns homes que may han sigut republicans?

Ja 'u sabém prou: no será 'l nostre ideal, no será la práctica pura de nostres drets, no será de segur lo que nosaltres desitjém; pero será una barrera formidable contra la restauració de la monarquia, será la llaxeta que entremitj de las onadas tempestuosas nos durá á port, á pesar de que nostra impericia hagués produhit lo naufragi de aquell gran vaixell anomenat república democrática federal.

Y qui sab! Potser lo temps que passém en l' amargura del tránsito nos regeneri d' aquellas faltas que semblavan estar encarnadas en lo nostre ser.

Qui sab! Potser ab aquest ensaig de república dut á terme per gent no republicana, pero sotmesos á la per ells dura necessitat de dirsho, converteixi als utopistas en homes práctichs, als homes d' ideas abstractas, en homes de ideas y de fets al mateix temps.

Qui sab! Potser conseguim lo que 'ns ha faltat fins are, la existencia dintre del camp republicá, de una fracció conservadora dintre de la República, especie de fré posat á las aspiracions dels mes ridiculs, destinat com succeheix á Inglaterra, no á deturar la marcha del progrés, ni á recular nn pam de lo que s' ha adelantat, sino á regularisar los nostres passos á donar estabilitat á las reformas qu' emprendem, y á fer que 'ls fruits dels nostres sacrificis pogan madurar pèl seu mateix natural y pèl seu mateix natural treure llavor, y no com are quedar exposats á caure violentment del arbre, estérils, verts é insípits.

De tots modos nosaltres que després del 3 de Janer cayguerem abatuts y ab l' esma perduda, no podém menos que rebre com un regalo la declaració republicana del actual poder.

Si 'ls que no volen governar mes que per viure, lamentan que hi haja república sense pressupost per ells, lo poble que aspira á realisar desinteressadament son ideal, no tèm mes qu' esperar ab confiança y treballar per regenerarse, donant gracias á qui las mereixi, de que en lo naufragi de Janer, s' haja salvat l' idea y de que 'l tiburón de la monarquia no s' haja tragat als tripulants.

BATAILLAS

L' Ajuntament, la Diputació y 'ls vehins de Madrid davant dels aconteixements del Nort, moguts per un idéntich ressort d' entusiasme s' apressuran á oferir al govern desfilas, venas, matalassos, diners y tot lo menester en

favor dels triatos ferits defensors de la República contra l' absolutisme.

¿No sería ja hora de que aquí també 's fassés alguna cosa?

S' ha rebut una horrorosa carta de Tolosa.

Una pobre dona que arrastrada per la miseria eixi de la població, trobantse aquesta bloquejada pèls carlins, va ser cremada de 'n viu en viu.

Los voluntaris sortiren á recullir las sévas cendras y davant del espectacle que oferia aquell cos carbonisat, digué l' oficial que 'ls manava:

— «Ja 'u veyéu minyons, aixó farian ab nosaltres y ab totas nostras familias...»

— Un viva á la república sortí del fondo del cor d' aquells valents.

Fa molts dias que 's vé mormurant los noms de importants poblacions que se assegura deihen entregarse als carlistas. Aixó que bé pot ser veritat y que deu fer que estiguém alerta, pot se també la villana arma dels carlins de dins, de las llocas, pera fer mes terrible la emigració lliberal de importants vilas y mes fàcils, *fitzeuse bé* los simulacres de defensa quant sian atacadas, posant á cubert la responsabilitat de alguns ajuntaments. Per avuy no dihém res més.

Los nobles de Portugal; es á dir nobles, aquells que firman Exmo. Sr.; Baró de, Marqués etc., estan promovent suscripcions pera reunir fondos ab que ausiliar á los ferits carlistas de Espanya que defensen tot lo qu' ells dihen. Aquella gent tant noble, han pensat que los lliberals no som fills de pares, y sols buscan médis de aniquilarnos y destruirnos! Y aixó ho fan á ciencia y paciencia dels nostres representants! Y aixó ho anuncian los nostres periódichs y aixó pera nosaltres son los grans médis pera fomentat la guerra. Nosaltres despreciém las armas de que 's valen los carlins de tot lo mon: pero voldríam que 'l president de la República fes entendre als molt cristians, católics apostólics portugueses, que aquí ho sabém perdre tot, menos la llibertat.

En Austria fan las senyoras lo mateix que 'n Portugal, en Fransa igualment de modo que no apart sino que la guerra civil de Espanya, ho sia de tota Europa: hi ho es; pero ab sorpresa veyem que á las propagandas absolutistas no responen las liberals. Recordém á tots aquell ditxo, cuan vegis la barba del téu amich cremá.... Déu vulga que als lliberals Portuguesos, Francesos y Alemanys no 'ls passi lo d' Espanya que casi bé ho mereixerian per son indiferentisme.

Noticias del Nort dihen que han sigut tant grans los insults rebuts pèls valents presoners del Desert y de Portugaleta, que fins una dona de una puayalada matá á un pobre soldat del regiment de Zaragoza.

¡Ah! si nosaltres tractéssim als carlins com ells tractan als pobres lliberals, potser s' hi mirarian una mica á cometre semblants salvatjadas!

Los ciutadans de S. Sadurní de Noya, acaban de donar una prova de que quant un poble vol se 'n viu de tot. Lo célebre Mariano de la Coloma, *alló* que ni home 's pot dí per que lo que distingeix al home de las bestias es la paraula y éll no 'n té, s' habia proposat junt ab los seus, que 's pot contá lo que serán en vista de que los valens fills de S. Sadurní despressiaban sas órdres, apoderarse de tots los que sortissin per aná al treball, ¡infame! Aixís ho féu y á la vista del poble se 'n emportá 16 homes ab intencions, poden pensar quinas aquestas serian, pero los de dins ho veuhén, y sens pararse en cálculs ni nombrar juntas ni comissions que las mes vegadas no

solen fer mes que nosa, alsan la campana, y tots á una se llansan contra 'ls defensors de lo rey estúpit y... ¿penséu que D. Mariano 'ls vá esperar? Nol ca! encare corra cap' á Piera, abandonan los setze detinguts y perdent en sa honrosa retirada dos homes de la partida. ¡Ay! si 'ls pobles volguessin! ¡Ay si volguessin! los pobles!

Cada dia sentim 'li y ja 'n tenim las orellas plenas de que la guerra déu ferse ab la guerra: y tant s' ha dit y tampoch s' ha fet, que estan per creurer que fer la guerra no es lo que nosaltres enteném.

Per nosaltres la guerra ab la guerra vol dir, los carlins matan, matém. Los carlins creman, cremem, los carlins s' amportan á personas, indefensas de las ciutats vilas y pobles ahont entran, donchs apoderemnos de las personas carlistas de las ciutats vilas y pobles que ajudan als carlins; los carlins exigeixen cantitats als liberals, apoderemnos dels bens dels carlins en armas y paguem ab lo valor d' aquestos; los carlins tallan las trenas de las nostres donas, tallém las de las sévas. Y mentres aixís no 's fassi, la guerra no s' acabarà. Sistema homeopátich. *Similia similibus curantur*. Nos dirán que aixó fora mal fet; ja ho sabem; pero se té de fé. Qu' es infame, es guerra; y ells la han promoguda: que es bárbaro, es guerra: qu' es... lo que vulgan: es guerra y mentres no ho fem aixís, no farém res, res, res.

Un banquer de Madrit, anomenat Sr. Gándara de acort ab altres banquers s' ha ofert á equipar y sostenir en campanya vuit batallons de voluntaris en contra dels carlins.

Ja es hora de que imitin aquest exemple tots aquells per qui 'l triunfo del absolutisme sería la ruina dels seus interessos.

Lo poble que lluyta per la seva honra hi posará la sanch: que 'ls que tingan capitals se salvin posanthi 'ls quartos.

¿Que deyam quan la revolució de Setembre.

Déyam á n' en Prim, á n' en Serrano, á n' en Topete y á tots los héroes de Alcolea:— ¡Váya una tontería, tirar á terra un trono pera aixecarne un altre! ¿Perque no proclaméu la república? Llavors vos seguirian tots, que nosaltres no volém ser esclaus dels homes, sino de las idees.

Y no obstant estableixen la monarquía; pero la monarquía cau per sí mateixa, y 'ls d' aquells homes qu' encare viuhén, han hagut forsozament de regoneixe 'l seu error y de proclamar la República definitivament.

Tanquém los ulls davant de la conveniencia als aconteixements passats, y mirém si 'l partit republicá está avuy en lo cas de recordar lo que digué quan la Revolució de Setembre y en lo cas de practicarho.

L' esperit liberal está decaigut; pero l' esperit liberal déu alsarse.

Los pobles odian als carlins, y sense escoltar altre véu, que la del odi que 'ls hi portan, s' alsarian com un sol home 'l dia que 'l govern volgués que com un sol home s' aixequessin.

Vingan armas, vingan elements de resistencia, vinga seguritat al poble de que las vilas amenassadas serán socorregudas per columnas incansables y 'ls carlins de Catalunya que desde fá algun temps están acostumats á la bona vida no duran ni vuit dias.

Los senyors que á Barcelona fan d' ajuntament s' entretenen trayent los bustos que hi havia á las escuelas

Y á pesar de tot, son dependents de un govern republicá.

¿No sería bó que 'l govern republicá traqués de ca la Ciutat los bultos dels senyors que fan d' ajuntament.

La banda de artilleria que dirigeix lo conegut músich ciudadá Lluís Bressonier, no volgué rebre cap estipendi de la societat coral de Euterpe per haber acompanyat lo cadáver del seu fundador lo malhaguanyat músich poeta Joseph A. Clavé. Sens ha dit, que tracta de obrirse suscripció per alsarli un monument artístich que eternisi sa memoria, nos alegrariam de que aixís fós y no será l' última LA CAMPANA que cooperi á tant justa y digne demostració.

Se 's probat que molts carlistas penetran á las vilas disfressats de pobres, ab cual disfressa poden entrarne pels cafés y casas públicas, pujar y baixar de ahont millor los plau sens causar sospitas, arrimarse als quartels y guardias y escoltar per tot arreu. Convé viurer alerta y no fiarse de ningú.

Sabut y resabut tenim que en Vich hi havia en lo dia de la entrada dels carlins mes soldats de D. Carlos dintre que fora, que en Manresa passá altre tant, que en Vilafranca circulavan caras estranyas lo dia que varen atacar y com en aquestas poblacions en altres moltas. Pera evitar aquet mal convindria.

1. Reduhir lo número de entradas y sortidas.
2. Posar vigilans en las portas que no deixessin entrar á ningú sense cédula de vehí ó persona competent que la garantis.
3. Obligar á tots los amos de establiment á donar avis de quals personas entran y surtan de sa casa.
4. Obligar á tots los amos á noticiar y responder de los fadrins que contractin sian de cualsevol art y ofici.
5. Registrar als portals tota carga ó fardo sospitos y exigir guia pera trasladar armas municions y efectes de guerra y fer responsables als conductors, y finalment posar en práctica totas las ideas per absurdas que sian si 's créu que podan assegurar y donar forsa als que combaten lo carlisme.

Se assegura que diariament en la Rambla continua la recluta carlista y se reban y donan noticias als emissaris absolutistas: en una paraula qu' es conspira. Desitjariam saber si la policia ho ignora?

A LA MORT D'EN JOSEP ANSELM CLAVÉ

SONETO.

Gósat ¡oh Mort! en ta obra destructora,
en ta obra d' amargor, de desconsol,
gósat en nostra pena, en nostre dol,
gósat en véurer que tothom vuy plora.
Tú has pogut fer callar l' arpa sonora
que ab sas veus feya enveja al rossinyol,
tú has pogut al géni tallá 'l vol,
á la pátria privar de un fill que adora.
Tú has pogut per paláus y per cabanyas
trist gemech arrancar, que, omplint lo espay,
de la mort d' en Clavé á nacions estranyas
la nova portará ab mortal esglay.
¿Podrás matar sa gloria? ¡Oh Mort t' enganyas!
son cos pogué morir, sa gloria may.

TARAVILLA.

De alguns ajuntaments nombrats militarment sabem que la major part dels seus individus estan y viuhén en Barcelona y altres capitals, ¿Poden desde aquí vetllar per los seus compatricis? poden en cas de un atach dels carlins, defendrer las vilas que tenen encomenadas? Finalment: compleixen ab lo seu deber? Voldriam saber que pensan aquets ciutadans escullits.

REPICHS

La Gaceta publicava 'l nombrament per cert càrrech, en favor de un tal Sr. De Sí.

Y al dia següent lo nombrament per un altre càrrech en favor de un tal Sr. de No.

De modo que hasta en los nombraments, se revela 'l dualisme de l' actual situació.

L' emperador d' Austria á Sant Petersburg aná á visitar lo sepulcre del Emperador Nicolau, mort de sentiment á consecuencia de las peripecias de la guerra de Crimea. Y no solzament visitá 'l sepulcre, sino que dipoitá sobre d' ell una branqueta de llorer.

Aixó 'ns recorda 'l quento d' aquell poeta tronat, que acoosat per un inglés incansable, un dia sapigué que havent prés part en una revolució, morí valentment defensant una barricada.

Plé d' entusiasme improvisá un soneto, qual últim vers deya:—*Inglés te aborreçí: héroe te admiro!*

Los carlins duhen tots escapularis, ab un cor brodat y un lema que diu:

—*«Detente, el corazon de Jesus está conmigo.»*

Vé una bala xiulant, passa l' escapulari de un carlí 'l tomba á terra y sols llavors al mirar lo lema exclamá:

—Macatxo! no m' en havia adonat.

La táctica militar dels exercits carlins han adquirit una nova operació.

Consisteix en formar la partida al mitj de la plassa de un poble, y en dir lo cabecilla:

—*Batallón! A rezar el rosario por compañías.*

Y 'l sargento primer se treu los rosaris y apa, *Déu vos salve Maria*, etc., etc.

Fan com aquell lládre de Valls que cremava ciris á la Verge, per l' ánima dels que cada dia assassinava.

—Aixó de una república ab en Serrano president....

—Que vols dir?

—Res que no 'm xoca.

—Y are que m' en adono. ¿No érats tú partidari d' en Contreras?

—Aixís ho diuhén.

—Ah! Y t' estimas mes un home que 's diu republicá sols per matar la República, cubert ab hipócrita máscara, que un home monárquich que contat y rebatut ha d' admetre per forsa la forma republicana?

En quan á mí mes me fio del home que ha de ser bó per forsa, que no pas del que sent malvat pot triar entre 'l bé y 'l mal quedantse sempre ab l' últim.

En Tristany ha donat ordre á tots los cabellars de que impedeixin la circulació de tot document oficial.

Una cosa no mes l'hi desitjo á n'en Tristany. Que se l' agafi, que se 'l someti á un concell de guerra y que se 'l condemni á mort, pero vaja, que se l' indulti.

¿Que se l' indulti?... preguntarán vostés.

Sí; que se l' indulti; pero que la comunicació oficial en que l' indulti hi vaja comprés, siga interrompuda per sos companys de fatigas seguint las sévas ordres.

EPITAFIS.

Aquí descansa un carlista que era petit y rodó, cuan passis gira la vista... en vida ya feya pó.

Aquí descansa un llanut (sols ho era de clatell.) ¡Qui jemega ya ha rebnt, la mort li arrancá la pell!

PAMPEN.....

En Cucala, en Vallés y en Segarra van fer á mans dels voluntaris de Mora d' Ebro una ordre perque desocupessin lo castell.

Los valents voluntaris de Mora van esqueixar l' ordre.

Millor seria que invitesin á n'en Vallés, en Cucala y en Sagarra á que vajan á ferlos una visita, donantles la seguritat de que aixis que 's deixin veure quedará 'l castell desocupat de balas y pólvora.

En lo Liceo se doná la funció anual en obsequi de Espartero quals beneficis se destinan á fer caritats. Nos alegrém que la costum no 's perdi.

Un amich nostre, deya ahí al llegir en la llista de las senyoras alguns noms ben senyalats. ¿Perqué han de recollir desfilas aquestas bonas senyoras pera la llibertat? Donchs temps hi ha que ho fan! No cal que 'ls ho digan.

En la llista oficial que s' ha nombrat pera reunir fondos y ajudar las cargas de la guerra hi habém llegit algun nom carlista. ¡Sembla mentida! Y aixis tenim de acabar ab los carlins.

CANTARELLAS.

Nena cuant so al devant teu creume m' electriso tot, pero... parlem á pams nena, ¡que 't donarán gayre dot.

FONTSERÉ DE V.

Si 't creus que 'm tu ab casaré estás noya equivocada que una fló que está passada jo jamay la comraré.

CAP DE LLAUNA.

Dius que si surto al balcó cap al tart podrem parlar? No sortiré pas Baldiri que tinch po d' un refredat.

PAPANATAS.

Per tu ploro amargas llágrimas sens poderlas aixugá, perque la gent me veuria lo mocador estripat.

RALIP.

EPICRAMAS

—Era lley!... precís!... notori!...

Que t' enganyes don Macari. —

Suspirá y digué 'n Gregori:

Qui ho diria: era notari!...

A. F. O.

Per la gent servil, un rayo,

cridava, 'l pobret Magí.

Y are m' acaban de dí

qu' está servint de lacayo.

GEPERUDA.

Que may menja á casa 'n Plassa jura sempre per sa vida.

Y es que cuan ningú 'l convida

pel seu coll res calent passa.

F. GANYOTA.

CUENTOS

Cert jove per cert tronat puig que un céntim no portaba. frente una fonda s' estaba menjant oló d' estofat.

Cuan de prompte diu ¡m' apreta!

Aixó no 's pot suportá,

no hi ha mes, he de diná.....

Mes no tinch ni una peseta!

Y fentne mil reflexions,

entra á la fonda, s' assenta;

el mosso se li presenta

y demana grans racciones.

Despres, ab véu molt formal

y veient que ha quedat sol,

diu al mosso ¡he mosso!

fes vení 'l teu principal.

Escolti; si li venia

á casa un jove tronat,

y després d' haber menjat

darli un cuarto no podia!.....

—Com sols ho pot fer un gandul

cregui m' inflaría 'l nás

y sapia, per un si acás

que li estubaria 'l cul.

Y 'l jove tot satisfet

s' aixeca, gira la cara

y li diu:—Mestre; desde ara

ja podéu cobrar de pet.

M. S. SASTRE.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

de la Campana.

AVIS IMPORTANT.

En vista del abús qu' es fa del pseudonim y de 'ls compromisos en que nos han posat alguns que per falta de delicadesa s' han apropiat del que usaban altres, desde avuy no contestarem més que á initials, nom propi ó aquells pseudonims dignes del nostre períodich.

Han enviat xaradas aprofitables ó endavinallas Tenedac, R. Cervelló Ll., Tayapins, Pau Pallús, Un Tarresench enamorat, Joan Titas, Lo mate x.

N' han remesas que per anarhi deurán arreglarse Ralip, Escura bassas, Un altre Blanch de Tayà, Un mosquit, Ramon Bonhome, Un transferidor y Pintor lo busca agullas.

Finalment n' han remesas que per manas, inexactas y mal fetas, en una paraula, que no van, Arturo de las pansas, Trunat, Sabatas y mitjas blavas, Pere S., Ramon Bonhome, Xarainas, Noca.

Ciudadá Quimet de la Cantimplora. Cuan se 'ns mana una cosa basta aixó pera que no ho fem: cuant sens demana ab bonas formas procurem complaurem. Lo seu epigrama es traduhit y nosaltres volem original. ¿Está content? No! Donchs prengui aygua d' ordi.—Fontseré de V. Los epigramas son fluixos, posarem la cantarella.—Cap de Llauna. Lo seu epigrama no he es. Aproveite la cantarella.—Turrons d' Agra-

munt. Ni ab noy ni company poden aná.—B. R. M. La lle-treta y las cantarelles no 'ns serveixan; de tot modo gracias.—Antropófago. Lo mateix li dich.—Noé Jacobo. Lo que vosté diu ho habem dit molts vegadas.—Un inglés de Mataró Home que li ha fet la gramática perque la atropelli d' aquet modo?—Un altre Blanch de Tayà. Los seus versos son llarchs y curs pero no tenan mitja.—Papanatas. ¡Que bé li escau lo seu nom! Per la gracia publiquem una cantarella.—Ralip. Está servit.—M. S. Sastre. Ab una petita variació va 'l cuento y gracias.—Trunat. Amich meu lo seu epigrama no va per falta de gramática y sobra de verdó.—Ismael. ¿Estará content?—Un deixeble de 'n Batlle. Aprofitarem alguna cosa.—A. F. O. Deis tres epigramas nos ne serveix un.—Mirarem, mirarem de servirlo Sr. Tayapins.—Sr. Taravilla. Quoda servit y gracias.—S. Alsina. Encara que 'l pensament es bo la forma la imposible que puguem servirlo.—Un mosquit. Lo cuento hi va en vers, reclama al seu autor. Lo demés fluix.—P. Pallús. Lo seus versos á Clave si be 'ns agradan no podan anar, guardis que algun dia tindrà ocasió de publicarlos; de tot modo gracias.—Costa senyaire etc. No va.—Lo nas de 'n Plá fondista. ¡Ara vegil Ya devia quedá descarregat de cap.—Felip Ganyota. Company tode avuy no fa 'l pes mes que un epigrama qu' es a Hospital.—O. O de Tarrasa. Firma com vosté vol no pot sé.—rampem... Publicarem un epitafi.—Jove gentil. Se li enviarán los números, lo cuento es molt llarch.—Roseta Neguito. Va al Hospital.—Un barrét de riallas. Lo seu epigrama entra á la reserva.—Geperuda de las cols. Aproveite laidea.—Joan Titas. No se enfadi. Pensi que hi ha dia que venan 40 xaradas, ne van duas lo mes, compen que no 's pot servi depressa. Per lo demés gracias.—Simon Alsina. Los versos del soneto deuben ser d' onze silabus.—S. Trontoll. Gracias per las quintillas.—A de can Valls. Rebutis los cuentos.

SOLUCIÓ

á las dos xaradas y á l' endavinalla del últim número.

Quant toqui una BA-TA-LLA-DA del rellotje de la Seu, tinch de veurer la DO-LO-RES per entregarli un PAPER.

SAN-ULL.

Han endavinat las duas xaradas y la endevinalla L' ordinari de la Canonja, San-ull, B. R. M. Un deixeble de 'n Batlle, en somnia truitas, Tenedac, Un Tarresench enamorat, Un fill de la montanya y Lo ciudadá Noca.

Ha endavinat las duas xaradas Un fusté del Masnou.

Han endavinat la 1.ª y la endavinalla Ismael, Un transferidor, Un inglés de Mataró, Sabatas y mitjas blavas, Papanatas, Un altre blanch de Tayà, Mallut, Lo cap y cul del Padró, La estanquera de San Antoni, Casals bacal anera, Pau de las sopas, Lo masde 'n Valls Pintó, Un Joanet enamorat de! Padró y Pintor el busca agullas, Capsigrany, A de can Valls, Mariano Santgenis, Margarinyas, E Claraso.

Han endavinat la xarada petita y la endavinalla en Cap de llauna, O de Tarrasa y Pampem...

Ha endavinat la endavinalla Felip Ganyota, y la 1.ª xarada Comas Grané, La tripa de 'n Caba, Margarida Patatayre del Padró, La mulata de la flor.

XARADA

A casa hi ha prima y dos,

Y cuant baix á descansá

Sempre li passo la má

Perque fá ofici de gos.

Ma tercera es troba escrita

En la escala musical;

Cuarta y dos per se petita

A tot arreu fa prou mal.

¿Per sé de la prima y cuarta

No conto prengueu fusells?

Perque et crech minyó de aquells,

Que de dos cuarta se aparta.

Cuarta y prima inv-rtidas

De segú 't deu agradar,

Dons jo te 'n puch regalar

Hasta una tot de seguida.

FIDEL TAYAPINS.

ENDAVINALLA.

Tinch banyas y no so vaca,

ni só ovella, ni cabrit

cerro per vells y montanyas

sens ser lladre ni carlí.

So del mar, de terra y ferro

vaig de dia y vaig de nit

y sentne molts los que 'm veuhen

son pochos que fan cas de mi.

ISMAEL.

Imp. de la V y F de Gaspar, Ataulfo. 14.

I. Lopez, editor, Rambla, 20.